

[Marianne Bentsen-Pedersen]

ligt det er at blive rimeligt betjent af filmcentralen på grund af de manglende ressourcer.

Men ellers synes jeg, det er glædeligt, at filmcentralen nu får en anden struktur. Alle de modstående interesser, der har været både fra offentlig og fra kommerciel side i bestyrelsen, har nok ikke gavnet statens filmcentral. Så vidt jeg kan se, er strukturen kopieret fra ledelsesstrukturen i filminstituttet, hvor man har kaldt konsulenterne programredaktører, og hvor man i øvrigt har taget mange elementer ud. Derfor vil jeg gerne spørge, om det er meningen, at programredaktørerne på samme måde som konsulenterne i filminstituttet skal arbejde individuelt, eller det er meningen, at de som gruppe finder ud af, hvilke film der skal støttes og indkøbes. Jeg mener, det er en styrke, hvis det bliver enkeltpersoner, der kommer til at stå som ansvarlige for, hvad der skal produceres, og hvad der skal indkøbes, fordi vi får en midtpunktsøgende udvælgelse. Hvis en gruppe på 4-5 mennesker skal være enige, så får vi de film, folk kan blive enige om, og derfor kommer hele marginalmarkedet til at ligge øde.

Jeg synes også, at udvælgelsen inden for filminstituttet er midtpunktsøgende. Det er ikke på grund af, at der er flere, der skal være enige om det, men fordi der er så få penge. Jeg tror, at de filmkonsulenter, der er, vil have meget svært ved at vælge en film, hvor der er risiko for, at den ikke bliver bare en nogenlunde succes. Man har ikke råd til at tage en risiko, og det mener jeg er meget uheldigt, for så får vi måske ikke de meget særprægede og meget spændende film ind på markedet. Derfor er bevillingerne i dette tilfælde det helt afgørende.

Ellers vil jeg godt sige om konsulenterne, at jeg mener, det er negativt, at man nu har forøget deres ansættelsesåremål. Jeg mener, det for instruktørerne er en kedelig ting, at de skal være afhængige af de samme konsulenter måske i 6 år. Derfor vil jeg gerne foreslå, at vi ændrer det til måske 2 år plus 1 år eller 2 år plus 2 år, eller hvad vi nu kan finde ud af, måske også, at man ikke kan gensejtes lige med det samme, men skal springe en periode over. Det er mig lige meget, hvordan man gør det, men jeg mener ikke, at man skal have denne afhængighed så længe, som det bliver tilfældet, hvis lovforslaget bliver gennemført uændret.

Jeg vil gerne takke for afsnittet om børnefilm. I modsætning til de to tidligere ordførere mener jeg, at lovforslaget skal strammes op på dette område. Der står i § 17:

»Såfremt der ikke fremkommer et tilstrækkeligt antal egnede projekter hertil« – det er altså børnefilm – »kan de ledige midler anvendes til filminstitutrets og filmcentralens øvrige formål.«

Det er selvfølgelig ikke, fordi jeg ikke synes, at pengene skal anvendes, hvis de ikke bliver brugt til børnefilm, men jeg kan være lidt bekymret for, om man måske indfører nogle lidt hårde kriterier for børnefilmene, fordi man synes, at man mangler penge på andre områder, så man derved hindrer, at der bliver den produktion af børnefilm, som er nødvendig.

Til slut vil jeg sige, at jeg mener, at lovforslaget som helhed tager alt for lidt højde for den samfundsudvikling, der har været specielt med hensyn til videofilmene. Derfor mener jeg, det er meget afgørende, at vi ikke nu gennemfører en lov, som virker ud i al fremtid – eller i hvert fald indtil vi laver den om. Jeg mener, det er vigtigt, at der kommer en revisionsbestemmelse ind i loven, sådan at vi automatisk skal tage den op netop for at få udviklingen omkring video ind i loven og for at tage højde for den. Jeg mener, det er meget nødvendigt, at vi får ændret filmloven, den er jo ikke ændret, efter at videomarkedet er blevet så udbredt, og det bliver endnu større, og det må også afspejle sig i en filmlov. Men ellers vil jeg gerne tilsige et meget positivt udvalgsarbejde.

Poulsgaard (FP):

Nu har jeg jo aldrig været med til ministermøde. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, hvordan ministrene sidder, når de holder råd. Der må i hvert fald være et kolossalt langt spring fra kulturministeren ned til finansministeren. Nu troede jeg selvfølgelig, at kulturen stod over finanserne, men de sidder i hvert fald overhovedet ikke sammen, for det er simpelt hen rystende: i en tid, hvor vi pantsætter dette land med 9 millioner danske kroner i timen, tillader man sig at komme og kræve endnu flere penge. I en tid, hvor vi giver 6 kr. i støtte til hver evige biografbillet, vil man have mere. Det er det gamle ord: meget vil have mere, og en vis